

Sütő Gábor*

Kik miatt vesztegel az ország?

– 2014

**DÓZSA GYÖRGY ÉVE LEGYEN,
NE IDEGEN JELKÉPÉ! –****– 5/3. rész –****Ítélnünk, és ítélnünk is e példából!**

Ez időszakban is elkezdett harcot folytatni az ellen, hogy magyar személyiségről nevezzenek el utcát Budapesten, nevezetesen Tormay Cécileről. S ezúttal is elértek a céljukat. A Fővárosi Közgyűlés megtiltotta, hogy Tormayról közterületet nevezzünk el. Ezt megelőzően Wass Albert, Nyíró József és mások kerültek indexre. S történt mindez ismét csak a jobb- és a baloldali fővárosi képviselők hallgatóságos egyetértésével.

A szellemi kártevés tehát rendszeresen és zavartalanul folyik. Pedig nemcsak megzavarni, hanem véget kell vetni neki. Vezetőink azonban mintha meg lennének babonázva. Semmire sem mernek nemet mondani, amit Izrael, vagy a hazai rasszista zsidó vezetők követelnek. Pedig mindezek ártalmas voltát még Kertész Imre is alátámasztotta. Nemrég kijelentette, hogy végig "holokauszt-bóhóc" érezte magát. A kérdésre, hogy az emlékeztet kultúrája Németországban nem vált-e "egy kicsit holokauszt-ippá", azt válaszolta: "nem egy kicsit, hanem teljesen". Nem tette azonban hozzá, hogy Magyarországon ugyancsak. A magyarellenességéhez is hű maradt, kijelentve, "sokkal elcsodálkoztatóbb, hogy azelőtt miként tudtam egyáltalán magyarokkal együtt élni." Önkritikáját hazai bálványozói irányelvűként is felfoghatnák önmaguk számára.

Ami nálunk folyik, az már nemcsak holokauszt biznisz, hanem a politikai vakaság netovábbja, és egyértelmű magyarellenesség. A múlt szüntelen, egyik oldalról haszonleső, másik oldalról kegykereső emlegetése nem teremt jövőt, de terheli a jelent. A meg nem szolgált juttatások pedig társadalmilag rombolók, élőködésre nevelnek, és azok kettőzött kizsákmányolását jelentik, akik munkájukkal előteremtik. Rossz úton járnak a politikusok, akik a múltnak szentelnek dramatizált figyelmet, s szerény anyagi eszközeinkből a múltat táplálják. A kétharmados felhatalmazás ellenére a kormányzati szervek is alázatosan türik a nyomulást, ezért a mi igazunk nehezen tud utat törni magának, arra sem elég, hogy kis kérdésekben győzhessünk. Az önmagukat kiválasztottnak minősítőknél mindenben, mindenhol, mindig igazat adnak. Sőt minket köteleznek rá, hogy a saját történelmünkön kívül éljünk, tagadjuk meg mindazt, ami nekik nem tetszik.

Az utóbbi időben hivatalos közegeink már „négy történelmi egyházi” is beszélnek, holott három volt és ma sincs több. A negyediknek beügyeskedett Mazsihisz ugyanis még csak nem is egyház. Már nem is evilági, hanem túlvilági rejtély, hogy történelmi egyházaink **miért** lapítanak. Nem tiltakoznak a biznisz-egyházak ellen, ám közös nyilatkozatban megtagadják a harangozást Trianon évfordulóján, s szolgálatkészen ítélnék el bizonyítatlan „antiszemitá” jelenségeket. Közvéleményünk dermedten figyel, hogy nem a kereszténység és a magyar nép mellett állnak.

Mire való ez a világi és egyházi hajbókálás? **Népünkől sem a kormány, sem az egyházak nem kértek, s nem kaptak felhatalmazást ilyesmire.** Veszünkbe rohanunk, ha mindezt nem látjuk, főleg, ha nem teszünk ellene. A szolgálalkúság hatalmas és jogos ellenszenvet szül, s – ne legyen kétely – visszaüt a kormányra és az egyházakra. Ezért nem elnéző kormányra van szükség, nem is beszelve olyanról, amelyet Gyurcsány, Bajnai, Mesterházy, Schiffer körvonalaz, akik ma is a már nem létező SZDSZ nagyon is létező nyomvonalához igazodnak. Mesterházy nemrég arról papolt, hogy „A rasszizmus körülöttünk van, terjed és erősödik. A rasszizmus ott van a turulban, az árpádsávos zászlóban, ami mind a szélsőjobb szimbóluma. A rasszizmus ott van az egyetemeken és főiskolákon, ahol a szélsőjobboldaliak vélt vagy valós származás alapján listázzák a diákokat. A rasszizmus ott van a színházban, amit a szélsőjobb igazat és igazgat. A rasszizmus ott van a szélsőjobboldali újságok lapjain, amelyek nap mint nap támadják és fenyegetik a kisebbségeket.” Szánalmas, ha egy pártelnök fordítva látja a dolgokat. **A rasszizmus ennél is több helyen jelen van, de a magyarellenességre rasszizmus.** A közelmúltban Hanti Vilmos, a MEASZ elnöke az amerikai kongresszusban „Magyarország a náciizmus kapujában” címmel tartott előadást, s gyalázatos módon Magyarország ellen hangolta a jelenlévőket.

Mindeközben egy zsidót sem láthatunk kukázni, a kilakoltatás, munkanélküliség sem fenyegeti őket. Tizennégy etnikum közül csak ők panaszkodnak üldözésre, akik pedig vitathatatlanul és hagyományosan a legjobban élnek. Özönlenek is ide ellenőrzetlenül; egy székelynek hosszú ideig kell várni a letelepedési engedélyre, ők pedig – mindeddig cáfolatlan sajtóhírek szerint – zavartalanul és ellenőrzés nélkül betelepülhetnek. **Nem nehéz kitalálni kik felelősek az ilyen, és egyéb kritikus pontokon rendszeresen előforduló állambiztonsági mulasztásokért,** amelyek olyan helyzetbe hozták a Moszadot, hogy a KGB megirigyelné. Mindemellett azt is elnézik, hogy a zsidók homályba burkolják önmaguk kilétét; ők nem képeznek sem kisebbséget, sem fajt, sem etnikumot, sem vallást, nem tar-

toznak nemzethez, s önkormányzatiságot sem vállalnak, nehogy érinthetlenségük megszűnjön, törvénytelenül szerzett előjogaik csökkenhessenek, netán a magyar állampolgárokról vonatkozó kötelezettségeket számon kérhessék rajtuk.

Bár önként adódik a következtetés, hogy faji politikájukkal csak faji politikát lehet szembeállítani, ne lépünk erre az útra, de ne tőrjünk tovább a magyarellenességgel párosuló telhetetlenséget és gátlástalanságot. Láthatjuk, a rasszista zsidó vezetők a saját megnyilvánulásaikkal naponta bizonyítják, pozícióikat nem rendeltetéseknek megfelelően, hanem arra használják, hogy egymást juttassák előnyökhöz. **Ez félreérthetetlen magyarellenesség, s félreérthetetlen minősítést igényel. Értse meg mindenki, nem zsidóellenesség annak felismerése sem, hogy a magyarok közötti tudatos önvédelmi összetartás és önszerveződés minden formája kifejezetten létszükséglet.**

Tetszik, nem tetszik, a rasszista vezetőket vissza kell szorítani, a pénzügyeket, a hírközlést, a kultúra irányítását ki kell venni a kezükből, s magyar kézbe adni. Szükség van a külpolitika átorientálására is. Akkor is, ha ezt antiszemitizmusnak állítják be és világággá kürtölik. **Ha nem tesszük meg, sorsunk egyre rosszabbra fordul.** A rasszista vezetők mindezt sohasem látják be, az egyenlőség megkövetelésében is antiszemitizmust látnak, s csakis előjogokban gondolkodnak. Sajnos, a legtöbbször sikerrel veszik rá e személetmódra a zsidóság józan tömegeit is. Ha kicsit is hajlandók lennének tanulni a történelmükből, tiltakozniuk kellene mindez ellen, hiszen az ostor rajtuk fog csattanni. Am ugyanolyan vakok, mint az őket szolgálalkúként kiszolgáló politikusaink. Pedig ez ahhoz hasonló vészes következményekhez vezet, mint hogy 1919-ben a harminchárom népbiztosból harminckettő zsidó volt, vagy a Rákosi-féle zsidó ötösfogat és az AVO bosszúálló rémtettei, ami 1956 egyik fő oka volt akkor is, ha erre kevesen mernek még gondolni is. Mivel mindez nem csak magyarországi jelenség, félő, hogy a holokausztal felérő tragédiát készítene elő önmaguk ellen.

Közös érdekeink védelmében nincs hát helye a félmegoldásoknak, mivel a jelen helyzetet szentesítik, akármilyen demokratikus színezetben adják elő. **A tiszteletnek, ha majd egyszer kölcsönössé válik, meglesz a létjogosultsága, de a megalázódó nagylelkűség kölcsönösség nélkül bizony nem más, mint hazaárulás és nemzetvesztés.**

Mindezek okán e kérdésben nem lehet lépésről-lépésre haladni sem, hanem megálljt kell parancsolni, majd törhetetlen következettséggel fel kell számolni a kikényszerített előjogokat. **A ország már rég rá van hangolódva a „Nem!”-re, de kormányaink félnek észrevenni.** A Fidesz-KDNP-kormány remélhetőleg csatlakozik az ország hangulatához. E kérdésben még semleges sem lehet, hanem félreérthetetlenül a magyarság oldalán kell állnia. Azzal sem érvelhet tovább, hogy mindenki magyar állampolgár, akiket megvéd és egyenjogúnak tekint, mert a magyarok már nem egyenjogúak a saját országukban; védeni őket kell. **Nem veszik, vagy nem akarják észrevenni, hogy a rasszista zsidó vezetők és szervezetek politikát, kultúrát, erkölcsöt diktálnak a kormány helyett, sőt a kormánynak is?! A választott vezetők nem hagyhatják, hogy a pók tovább szője a hálóját, amely elsőként az ő kezeiket bénítja le. Csak a vak nem látja, hogy Magyarországon második Izraelt szeretnének létrehozni. A két kormányzás közötti éveken Orbán Viktor kijelentette: „Aki nem áll ki semmi mellett, az előbb-utóbb elveszít mindent.” Most ki kell állni, és tévedni tilos. A magyar megmaradás érdekében látni kell, hogy **Tisza Kálmán óta a zsidó telhetetlenség és rámenősség mellett problémáink alapvető oka a magyar politikai telhetetlenség és behódolás. A zsidó felsőbbrendűség intézményesítésének folyamata azon a ponton van, hogy visszafordíthatatlanná válik. Ezért mellébeszélésnek, látszatintézkedésnek helye nincs.****

Ha a helyzet magaslatán akarunk állni, mindenki felelősen és mélyen gondolja át a tennivalóit, mert HA E KÉRDÉST NEM OLDJUK MEG – KÖZÖS ERŐFESZÍTÉSSEL, EMBERSÉGESEN, DE MEGINGATHATLAN KÖVETKEZETESSÉGGEL A MAGYARSÁG JAVÁRA – HIÁBA ÖLDÜNK MEG MINDEN MÁS KÉRDÉST, AZ EREDMÉNYT MÁSOK FOLÓZIK LE, S A MAGYAR MEGMARADÁS NÖVEKVŐ, DE LEHET, HOGY VÉGVESZÉLYNEK LESZ KITÉVE!

Szélsőség-e a szélsőség?

A rendszerváltás óta körbejár két varázsszó, amelyekkel igyekeznek elhallgattatni bennünket: az antiszemitizmus és a szélsőség. Mindkettőt azok ellen vetik be, főleg a hírközlésben, de nem ritkán még az Országgyűlésben is, akik a nemzet érdekében szólnak. A jobboldali elhajlással nem vádolható politikusok, politológusok nem szünnék meg elítélgetni a szélsőségeket. De bajban lennének, ha szabatosan meg kellene fogalmazniuk, mi a szélsőség. Honnan, mikortól, mettől, meddig, miben számít valaki szélsőségesnek? Kísérletet sem tesznek rá, pusztán dobálóznak e csodafegyvernek vélt kifejezéssel. A kormányon és ellenzékben egymást váltó pártok is sulykolják, hogy a Jobbik, illetve a Munkáspárt jobb- és baloldali szélsőség, s mint ilyenek, elítélendőek, kirekesztendőek. Állításaik a nyilvánvaló céltzatosságuk ellenére sem teljesen eredménytelenek. A tömegeket félrevezető propaganda-fogás eltereli a figyelmet a jobb- és a baloldali tévedéseiről. Miért lenne szélsőség az események bíráló taglalása; miért szélsőséges a párt, amely Magyarországon magyar akar lenni, vagy ki mer állni a munkavállalók érdekei mellett? A társadalom nem is tekintti őket szélsőségesnek.

Nincs arról szó, hogy közös nevezőre kellene hozni az egymástól ideológiai szakadékkal elválasztott két pártot. Bár gyakorlati szempontból nem állnak egymástól oly távol, mint gondolnánk.

Ezen se szörnyülködjön el senki, hanem emlékezzen a lisszaboni szerződésre, a fiskális paktumra, amelyekre a Fidesz és az MSZP együtt szavazott.

A nemzeti érdekekért, illetve a nemzetrontó kisebbségek és beteges másságok ellen fellépő pártok, legyenek bal-, vagy jobboldaliak, nem minősülhetnek szélsőségesnek. Ezen az sem változtat, hogy egyik-másik bírálatakú sűrűl a megfoghatatlan, s az antiszemitizmussal mindig rokonított szélsőség határait, hiszen mértéket nem ismerő eljárásokat bírálunk.

Mindezek okán nem engedhető meg, hogy a szélsőség jogi – azaz törvényileg büntethető – kategória legyen. **A rasszista zsidó vezetők által kikényszerített vonatkozó törvényi rendelkezések önkényesen értelmezhetőek, magyar- és alkotmányellenesek.** Mégis e kérdésben is hallgatóságos nagykoalíciós megértés-féleség van kialakulóban, sőt újabb magyarellenesség megszorításokon tételődnek. Lehet, hogy egyeseknek nem tetszik, de mind a MIEP létrejötte, mind a Jobbik kialakulása belőle, nem véletlen, hanem a gyengülő magyar nemzeti önvédelem válasza az erősödő magyarellenességre, történelmi szükségszerűség.

A nemzeti oldalon szétnevezve, akár az anyaországban, akár a szétszaggatott nemzetünkön belül, láthatjuk, a jobboldalnak vannak egyéniségei, akik államférfiakká válhatnak. Amennyire ez örövendetes, annyira elszomorító, hogy ritkán akad közöttük kettő, akik egyetértenek, s egymás mellett tántoríthatatlanul kitartva küzdenek. Ebben része van az ellenfél mesterkedésének is, de ez sem mentség. Ellenkezőleg, nagyobb összetartásra kellene sarkallnia őket. Am nem ez történik, ahogy az MDF története is mutatja, amely csak a megalakulásakor állt a helyzet magaslatán. Vagy közelmúltbeli példa: ha elismert magyar indíttatású újságíró leírja, hogy a Jobbik a kormány elleni gyűlöletkeltésben „versenyfut a magyarországi balliberális bandával”, akkor bizony sok kérdőjel merül fel. A jóhiszeműség vélelme a Jobbikot is megilleti, akkor is, ha a javaslatát, akcióit körültekintőbben kellene előkészítenie, partner- és kormányképesebbnek kellene mutatkoznia. Kinek jó, ha a jobboldali erők egymásnak esnek? Ha a vita tárgyilagos egyeztetés helyett néha oly elemi erővel és vádaskodó hangnemből folyik, hogy messze túllépi a tisztázás szándékát? Nos, válaszolják meg a klasszikus kérdést: Cui prodest?

Miért van, hogy két jobboldali párt, a Fidesz-KDNP és a Jobbik, ellenfelek, s nem keresik, ha nem is a kritikátlan, de mégis az együttműködés lehetőségét, holott magától értetendő lenne? Itt valami nincs rendjén. Párbeszéddel csillapíthatnák mindazt, amit egyébként elutasítandónak vélnék. Kívülről úgy látszik, a fő ellentét a zsidó nyomulás és a földtörvény értékelésében van közöttük. Azt ugyanis nem hihetjük, hogy naivan beugranak az antiszemitizmus és a szélsőség alaptalan vádjának Természetesen nem hagyható figyelmen kívül a rasszista zsidó lobby által szervezett külföldi nyomás. A politikusoknak számításba is kell venni a körülményeket, de nem annyira idomulniuk kell hozzájuk, mint alakítanuk kell őket. Nem szabad kényszerhelyzetet látni ott, ahol nincs. Udvözlendő a reálpolitika, de az ország érdekét az egyformán értelmezett, a nemzeti szuverenitás védelmében minél nagyobb egységben megvalósított politika szolgálja. Ha szavakban magyar érdekeket védelmező két párt között folyamatos nézeteltérések keletkeznek, bár egyikre sem szívesen mondjuk, hogy téved, csak az egyikük értelmezése lehet helyes. **Ha ténylegesen a nemzeti érdekeket követik, nem állhatnak egymástól oly távol, hogy a hatalmon lévő közigazgatási és jogi eszközökkel akadályozza a másikat, a másik pedig megkérdőjelezze az egyik indíttatását és céljait. Márpedig, sajnos, ez történik, s ezáltal fennáll a veszélye, hogy velük együtt, de miattuk a nemzet ismét történelmi pillanatot szalaszt el.**

A másik „szélsőség” a Munkáspárt. Az egyedüli igazi baloldali párt, s az egyetlen nem polgári párt, azaz más társadalmi rendszer híve. A többi szereplő a kapitalizmus híve. A Munkáspárt rá is mutat, éppen ezt manipulálja Gyurcsány, Bajnai és Mesterházy, amikor folyóást „Orbán-rendszerről” beszél, holott nem az van, hanem kapitalizmus, és problémáink ebből adódnak, sőt az „Orbán-rendszer” még igyekszik is enyhíteni ezeken. A Munkáspárt vitázik azazal a nézettel is, hogy a múlt rendszer juttatta az országot a nagytöke és a monopóliumok kezére. Ismeretes, hogy ezt Fekete János alapozta meg, akit a politikai irodalom soha nem kommunistaként, hanem zsidó bankárként említ. A folyamat a rendszerváltás utáni kormányok alatt sem kommunisták, hanem közismert zsidó személyek vezénylete alatt mélyült el. **Ezt kellene kimondani.** A tényből, hogy egyikük-másikuk érdekből, de nem meggyőződésből tagja volt az MSZMP-nek, vagy a KISZ-nek, nem vonható le a fenti következtetés. Legfeljebb az, hogy ők személyesen köpönyegforgatók. **Nincs és ne is legyen jövője annak a politikának, amely fél kimondani még a múltbeli közismert igaz tényeket is, hanem részgazságokat általánosít, és mai szemmel látat.**

A Fidesz-KDNP-nek a kétharmad mellett – főleg annak esetleges hiányában – megbízható szövetségesek kellene. Amennyiben nem gondolkodik nagykoalícióban, vagy nem kényszerítik rá, ami jelenleg nemzeti tragédiává érte fel, ilyeneket csak a Jobbikban és a Munkáspártban találhat. Találhatna, de nem keresi, pedig hasonló pártok nem egy tőkés országban parlamenti pártok, és ettől még a kapitalizmus nem dől meg. A „szélsőséges” Jobbik és a Munkáspárt a szociális követeléseket harcosabban képviselik, egyes eseményekről ők mondják ki az igazságot, ami tettekbe válhat.

* A szerző nyugalmozott nagykövet, közíró.

(Megjelent a KAPU folyóirat 2013/11-12 számának mellékletként)

Forrás: <http://magyarmegmaradasert.hu/>

(folytatása következő lapszámunkban!)